

opusdei.org

Prelaadi kiri (september 2010)

Rohkearvulised liturgilised pühad septembrikuus on nagu juhtmotiivid Opus Dei prelaadi selle kuu kirjas oma usklilele.

21.09.2010

Minu armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Nagu igal aastal, pühitseme me selle kuu keskel Püha Risti Ülendamise Püha. See liigutab meid, jälgima tänutundega seda imet, *sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta*

oma ainusündinud poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei hukkuks, vaid, et tal oleks igavene elu. [1]

Jumala sõna sai inimeseks, sai orjaks, kuulekaks kuni surmani, Ristisurmani[2], selleks, et meid päästa. ” Kui vaatleme ristilöödud Jeesust, siis palvetame tema poole, kes on tulnud, et patt maailmast kõrvaldada ja meile igavene elu kinkida. Kirik kutsub meid, seda auväärset risti uhkusega ülendama, et kogu maailm võiks näha, kui kaugele on läinud Ristilöödu armastus kõigi inimeste vastu. See kutsub meid Jumalat tänama, sest kunagi tõi üks puu inimkonnale surma, kuid nüüd on selle puu kaudu uuesti elu saabunud.[3]

Jumala laste jaoks Opus Deis, on sellel pühal eriline tähendus, alates hetkest, mil Jumal meie Isale sisendas, et kõik me oleme kutsutud Kristuse Risti kõigi oma õilsate

inimlike tegevuste kõrgpunktiks pidama. ” *Instaurare omnia in Christo*, sellise loosungi andis püha Paulus Efeeslastele (Ef 1, 10). Et Jeesuse Vaim jõuaks kogu maailma ja et Kristus oleks kõigi asjade keskpunktiks. *Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum* (Jh 12, 32), Ja kui mind maapeal ülendatakse, siis tõmban ma kõik enese juurde. Oma inimesekssaamisega, oma elu ja tööga Naatsaretis, jutluste ja imetegudega Juudamaal, Galileas, oma Ristisurma ja Ülestõusmisega on Kristus saanud kogu loodu keskpunktiks, kõigi olevuste Issandaks ja esmasündinuks.”[4] Ja selleks, et ka meie sellest lunastustööst osa võtta saaksime, andis Issand meile igaühele oma kutsetöö, mida peame täide viima tema armu abiga, täiuslikult, alandliku vaimuga ja õilsate kavatsustega – nii muutub meie töö palveks.

Kristuse ohverdusest tulenevad kõik need armud, mida Jumal inimestele jagab. Niisiis, ei saa me osa igavesest elust, ega Kristuse lunastavast missioonist, kui me ei seo oma südant ja tegusid Püha Ristiga. Parim viis seda teha, on võimalikult hästi püha Missat pühitseda või sellel osaleda, kus oleme sakramentaalsel viisil, kuid reaalselt jumaliku ohvri juures Kalvaaria mäel; Peale selle viivad meid selle juurde igapäevaste probleemide ja kannatuste talumine, ja veelgi enam: aktiivne ohverdamise ja meeleparanduse otsimine nähtamatutes igapäevastes asjades. "Milline õnn, et meil on Rist!" hüüdis üks kirikuisa. "Kellel on Rist, sellel on aare." [5] Kuid oleks väga vale, olla selle risti juures kurb ja rusutud, sest see oleks täielik vastand: rist viib meid õnne juurde, mis on Kristuses, Ristilöödud Kristuses [6].

Püha Josemaria sai väga hästi aru, mis tähendab ohver, sest juba

varastel aastatel tungis Issand tema hinge, et teda talle usaldatud ülesandeks, Opus Dei loomiseks, ette valmistada. Ta võttis paljud valusad momendid tänulikult vastu, isegi, kui ta alati neist aru ei saanud. Püha Vaimu tõukel mõistis ta kiiresti kogu sügavusega, et Rist on kõigi üleloomulike apostellike tegevuste garantii ja nii on see igavesti. Just selline üleloomulik kannatuse vastuvõtmine on tõeline ülendamine. Kristus sureb ristil, ning võidab sellega ära surma ning Jumal laseb tal surmast elule tõusta. Jumalalapse hoiak ei ole leppimine traagilise saatusega, vaid see on inimese rõõm, kes teab, et ta võidab.

Kristuse võiduka armastuse nimel peame me kõikjal maailmas sõna ja teoga rõõmu ja rahu külvama. Me peame võitlema – rahuvõitluses – kurja vastu, ebaõigluse vastu, patu vastu ja sel viisil näitama, et praegune kehtiv olukord ei ole lõplik,

ja et see Jumala armastus, mida me Kristuse südames näeme, saab ükskord ka inimeste keskel säravat hiilgust tunda.”[7]

Risti rõõmustavad viljad tulevad uuesti esile 15. septembril, mil meenutame liturgiliselt Maarja kannatusvalu. Kirik kutsub meid vaatlema Maarjat oma poja risti all, poja, kes armastuse pärast oma käed ristile laotab ja meie pattude pärast sureb. Jumalik ettehooldus soovis, et ta neil tundidel Kolgata mäel viibis ning et inimesed kõik oma mured Emale usaldada võiksid: *naine, vaata, see on su poeg!* [8], ütleb Jeesus oma emale. Ja oma elu kõige valusamal hetkel võtab ta meid tõeliselt vastu: *vaata see on su ema*, kuulutab Issand Johannesele. Jeesuse surmaga sündisime me uuele elule armus, uuele olemisele, ühtsuses Jumalaga – olles Jumalaema aktiivsed kaastöötajad.

Paljud pühakud ja vaimulikud kirjanikud on kirjeldanud, et kui Jumalaema ei oleks Petlemmas, Jeesuse sünni juurest füüsiliselt sünnitusvalu tundnud, ei oleks see saanud olla meie vaimse sündimise hetkeks.”Maarja universaalne emadus, tema viibimine naisena Kaana pulmas ja Kalvaaria mäel, meenutab meile Eevat, kui kogu loodu ema. (Ms 3,29). Kui aga viimase kaudu tuli patt maailma, siis on Uus Eeva kaastööline tervendavates lunastustöö sündmustes(...)Lähtudes sellest missioonist”, selgitab Paavst Johannes Paulus II, ”võtab Ema vastu väga valusa ohvri, oma ainusündinud poja surma. (...) See on Kristuse ohver, mille ta suuremeelselt vastu võtab ja ühineb nii Jumala tahtega. Isegi, kui Maarja emadus oleks Jumala plaanide kohaselt pidanud algusest peale kõikide inimesteni levima, näitab ta juba ainuüksi Kalvaaria ohverduses

Kristuse ohverdusjõudu oma universaalses dimensioonis.”[10]

Minu tütre ja pojad, meie töö hingedega võib kanda ülirikkalikult vilju, kui oleme rahu ja rõõmuga ühendatud Jeesusega ristil ning valurikkale Neitsile väga lähedal. ”Lunastustöö, mis sai täide viidud, kui Jeesus teotatult risti aupaistes suri ning oli juutidele ärrituseks ja paganaile narruseks (1 Kr 1,23), kestab Jumala tahtel Issanda Taastulemiseni. Need asjad on üksteisega vastuolus – elada Jeesuse südame järgi ja mitte tunda vajadust, päästa patuseid, nagu tema *peccatores salvos facere* (1 Tm 1, 15), kuid me ei saa unustada, et peame usaldama end iga päev rohkem ja rohkem Jumala halastuse hoolde. Nii tähtsaks on soov, ennast Kristuse kaaslunastajana tunda ja kõik inimesed päästa, sest me oleme *ipse Cristus* ja tahame olla nagu Kristus ise, kes andis ennast lunarahaks

kõigi pattude eest (1 Tm 2,6)” [11] See on tee, mida Jeesuse Jüngrid ristiuse algusest peale käisid. Toetudes Risti tugevusele, tegid nad Kristuse sõnumi teatavaks inimestele, keda nad teel kohtasid ja kes olid Jumalast eemaldunud. Sel viisil, Jumala armu abil ja nende esimeste Jüngrite püsivusega sai teoks paganliku maailma muutumise ime.

21. kuupäeval mõtleme me püha Matteuse peale, kes oli esimene neist kaheteistkümnest. Pärimuse järgi kannatas ta väga palju pärast seda, kui ta omanimelise Evangeeliumi kirjutas ja suri lõpuks Pärsias märtrisurma. Ta oli isiklikult vahetult meie Lunastaja innukust kogeda saanud, kui Jeesus teda endale järgnema kutsus – vaatamata sellele, et ta oli tõlner, mis oli israeliitide hulgas praktiliselt sünonüümiks sõnale, patune.”Seepärast”, nagu ütleb Benediktus XVI., ”kerkib siin esile

esimene tõsiasi: Jeesus ei keela oma sõprust kellelegi. Vastupidi, kui ta Matteuse majas laua taha istus, selgitas ta ümberringi sagivatele ja tõuklevatele, umbusaldavatele inimestele väga olulise asja – Ei vaja arsti terved, vaid haiged. Ma ei ole tulnud kutsuma õigeid, vaid patuseid. (Mk2, 17) Selle Evangeeliumi hea sõnum seisneb eelkõige selles, et Jumal pakub patustele oma armu! [12]

See näide Kristusest oli tema jüngritele alati apoltellikukus tõukeks. Ja see innustab ka meid, kui oleme inimeste seas ühiskonnas, kus kahjuks – ma ütlen ausalt – paljud inimesed ei tea Jumalast mitte midagi. Teised liiguvad maailmas, nagu ei tunnaks nad teda, nad ei tunne tema käske, ega õpetust. Kõiki neid peame me püüdma Jumalale lähemale tuua. Ma mäletan, millise rõõmuga meie Asutaja Vatikani Teise Kirikukogu õpetuse vastu võttis,

milles öeldi, et tuleb intensiivsemalt hoolitseda nende inimeste eest, kes on Jeesuse teelt, kui ainuvõimalikult rajalt kõrvale kaldunud: sest, nagu ta kirjutas, ei soovi ma midagi nii kirglikult kui seda, et kõik inimesed pääseksid”[13] Me võime tõepoolest kinnitada, praeguses olukorras on apostolaadi piirid *ad fidem* – nagu armastas öelda püha Josemaria – erakordselt avardunud.

Suheldes kolleegidega ei või me erapooletuks jääda. Ja nagu ka püha Josemaria väsimatult kordas: ei ole olemas ühtegi hinge, kes jääks meie ligimesearmastusest väljapoole. Vastupidi: neile, kes on Jumalast kaugenendud, tuleb näidata erilist poolehoidu. Meie Isa ütles: ”Kristuse vaenlased heitsid talle ette, et ta on patuste sõber. Loomulikult! Ja sina oled ka! Kuidas siis muidu saame me neid pöörata? Kuidas saaksime muidu neid jumaliku arsti juurde viia? Loomulikult oleme me patuste

sõbrad! Sa võid seda teha nii kaua, kui sõprus selle inimesega ei sea ohtu sinu siseelu; Alati, kui sul on piisavalt kõrge vaimulik temperatuur, et seda inimest edasi viia, kuid ise seda kaotamata. Jah! Patuste sõbrad, tõe sõbrad: oma palvega, teie ettevõtmistes ja kavatsustes, suuremeelses läbikäimises, kuid vältides kõike seda, mis teie hingele kahju teha võiks.”[14]

Iga inimene, kellega me, miksiganes kokku puutume, peaks äratama meist ehtsa apostelliku janu, soovi aidata, et ta rohkem Jeesusele läheneks. Ka meil on kohustus, kõiki põletava Jumala armastuse tulega nakatada. Ja kui sellepärast kellegagi ühenduses oleme, peaksime kohe endilt küsima: kuidas saaksin ma teda julgustada Jumalale lähenema? Kuidas saaksin talle mingi tõuke anda? Mis teemal võiksin temaga vestelda, et see aitaks teda kristlikku õpetust paremini tundma õppida?

Nii on loogiline edasi liikuda. Paavst Benediktus XVI toob välja mõtte: "See, kes on ise Kristuse avastanud, peab ka teised tema juurde viima. Seda suurt rõõmu ei saa vaka all hoida. See tuleb edasi anda." [15] Nii on Issanda truud järglased igal ajastul teinud. "Kui te tunnete, et teil on millestki kasu", jutlustas Gregorius Suur, "üritage ka teisi enda juurde võita. Te peate hoolt kandma, et teised inimesed teid Issanda teel saadaksid. Minge kuskile turuplatsile või ujulasse ja kohtuge mõne inimesega, kes on tegevuseta, kutsuge teda, et ta teid saadaks. Vahetage see ilmalik vajadus vaimulikuks ja kui lähete Jumala juurde, ärge minge üksi." [16]

Ma juba jutustasin teile, kuidas elasin uuesti läbi seda aega, mil meie Isa Ekvadoris oli ja iialgi füüsilise jõu puudumise üle ei kurtnud ja viimase jõu mängu pani; kuidas ta Peruus erileselt Jeesust Sakramendis austas

ja Maarja ja Joosepi juures
pelgupaika otsis; kuidas ta Brasiilias
kirjut inimhulka imetlema pani, neid
inimesi, kes seal elasid ja kes olid
heaks saagiks Jumalale.

Mõni aeg tagasi olin ma piiskopi
kutsel Poolas Thornis; üks kirik selles
väikeses paigas omistati püha
Josemariale ja sinna asetati meie Isa
reliikvia. On Suur rõõm näha, kuidas
meie Asutaja austamine levib kogu
maailmas ja paljudel hingedel tekib
soov, ennast tavalise elu kaudu
pühitseda. Olen selle üle nii tänulik.

Palvetage oma assotseeritud vendade
eest, keda ma 5. septembril
Torreciudadis preestriks pühitsen.
Paluge iga päev, väga tihedalt
ühenduses minu palvesoovidega
Paavsti eest, piiskoppide eest ja kogu
maailma preestrite eest.

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie isa

+ Javier

[1] *Jh* 3, 16

[2] *Fl* 2,8

[3] Benediktus XVI, Jutlus 14.11.2008.

[4] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
105

[5] Püha Andreas, *Jutlus 10*
Ristiülendamisest (PG 97, 1020).

[6] *1 Kr* 1,23

[7] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
168

[8] *Jh* 19,26

[9] Sama

[10] Johannes Paulus II, Jutlus
üldaudentil, 23.4.1997.

[11] Püha Josemaria, *Kristus möödub*, 121.

[12] Benediktus XVI. Jutlus
üldaudientsil 30.8.2006

[13] Püha Josemaria, *Jumala sõbrad*, 226.

[14] Püha Josemaria, Ühe vaatluse
märkmed, 15.4.1954.

[15] Benediktus XVI, Jutlus,
21.8.2005.

[16] Püha Gregorius Suur, *Jutlus*
Evangeeliumi põhjal 6,6 (PL 76.1098).